

*Balizs Dániel*

# *Antivers*

I.  
*túl sok vagytok*

*nekem mint irodalmi  
és minden más szempontból  
visszamaradottnak  
ez a fröccsenő jókedv  
ez a zászlóként kitűzött*

*már több mint befogadható*

*apának néznek ott  
itt fiúnak*

*Isten szerint ne álmodozzak*

*megyek mosogatni  
akkor senki sem nézeget  
és nem mond baromságokat*

II.  
*a csapból barna lé csobog  
ólmosak a vezetékek  
előttem összekupacolt  
halogatások halmaza*

*ahogy az ujjam  
a sugárba feszítem  
felhabzik és a hangja  
zizegővé válik*

*így nem hallom  
mikor valaki sír*

III.  
tudod, az ember  
az egyetlen  
ami irtani szeretné  
az embert

a természet tele magától értetődő  
gyarapodással  
úgy, hogy ezért nem ünnepli  
magát

de az ember folyton nőni  
akar  
közben sokallja saját  
sűrűségét

IV.  
ez csak a megszokott  
relaxáló fájdalom

mint esténként evés után  
a tetoválószékekben  
vagy lyukas cipővel a hóban

kirúgás előtt  
nem érdemelt dicséretkor  
vagy fenyőfa díszítés közben

Isten mindenható  
de nem hibátlan

# *Fekete lyuk*

*van egy fekete lyuk a szobámban  
és nem tudom, mit tegyek vele  
nem tudom, miért van itt  
azt sem, hogy került ide  
nem tudom, miért épp  
az én szobámban van  
csak azt tudom biztosan  
egy fekete lyuk van a szobámban*

*minden irányból ugyanolyan  
arany gyűrűvel határolt semmi  
vibráló peremű végtelen  
a fény hang nélkül tűnik el  
fekete lencséje mögött*

*talán épp a múlt hónapban  
eltűntette a macskámat  
aztán a szerelmem is  
aki, mielőtt hozzáért  
megnyálazta mutatóujját  
majd csak úgy semmivé olvadt*

*azóta egyedül vagyok  
a könyveim, a bútoraim  
a lépteim és szokásaim  
körpályán keringenek*

*homályos káosz a szobám  
de érzem, valahogy mégis  
rendszeretlenül rendezett*

*gondoltam, falat építek  
fehér falat a fekete lyuk előtt  
de a szép új fal hamar kidőlt  
majd lazán keringeni kezdett*

*mikor elmegyek otthonról  
mindig bezárom az ajtót  
egy fekete lyukra zárom rá*

már odakint is mindenben  
apró fekete lyukat látok  
szétköpködött dinnyemagban  
kávéfőző pereme alatt  
hidat tartó szegecsben  
kulcslyukakban, szörszál helyén  
félbehagyott mondat végén  
fekete lyukat mindenfelé

aztán nemrég, a macskám  
majd a szerelmem után  
feltűnt, hogy hozzáfogott  
eltűntetni engem is

próbálok megfelekedezni  
róla, mint egy béna filmről  
egy tapintatlan kérdésről  
vagy arról, mikor elmulasztok  
valami nagyon fontosat

ám nem számít, amit teszek  
mi vagyok és voltam régen  
ott lebeg a szobámban  
egy fekete lyuk a szobámban

gondolataim szép sorban  
kilépnek a koponyámból  
ahogy minden mozdulatom  
és ébren töltött perceim  
egyre szűkülő pályán  
keringenek, keringenek

talán már minden részem  
tömegem, időm, terem  
odabent van, odabent  
túl az eseményhorizont  
néma lencseként lebegő  
labdányi semmijében

talán ez már rég megtörtént  
és mindig odabent voltam  
elnyelve más létezésben  
egy fekete lyukban a szobámban

# *Mielőtt olyanná*

*minden nap, amely véget ér  
acélmagányú ketreche zár  
és ha még életben lát a hajnal  
majd csodálkozom  
a föld most is elvisel  
nem siklott ki és merült el éjjel  
mint egy cethal, alólam  
megírom előre verseim  
mielőtt olyanná válok, mint ők  
befogott, nyugtalan állattá  
mely kikoplalja magát a rácson  
végigrohan az erdön, aztán  
nyoma vész az erjedt avarban*



Türkiz együttes, 2023